

sem Brahms hangjának különösségét („a hangja remegett”), ám egyúttal a komponálást sem.

Ahogy a zárlat sorai szemléltetik, az idő hétköznapi valóságába vezet a titkár belépése, melyet a térben tapasztalt komponálást és zenehallgatást ellentételezően az idő említésével emel ki: „Félóra telt így”. S ha ez a kijelentés bezárta a komponálás és zenehallgatás lélektani-érzelmi-ontológiai dimenzióit, kinyitotta szemünket az alakzatok felé. A költemény ugyanis nyitott térbeli alakzattal indul: „Brahms / házának ajtaja kitárva, a zeneszoba / ajtaja kinyitva.”, a zeneművet a keletkezés folyamataiban hallgató titkár a kertben válik a hallgatás részesévé, itt részesül a hallás keltette érzetekben, mely látására, hallására, de talán még időérzékelésére is hatást gyakorol, s a költemény végén lép be a házba. Ez a vers narratív váza, mely szabad asszociációknak, a hanghatások keltette képzelet mozgásának ad teret, s szabad asszociációs technikájában, az álom és képzelet mozgásának kombinációiban illeszkedik Takács Zsuzsa költeményeihez, az idegenséget, otthontalanságot tematikusan is megjelenítő szövegvilágához. Talán épp ezért az az egyetlen sor maradt le a versről az újbóli kötetben való megjelenések során a szinte változatlanul közölt költeményből: „Nemsokára már trévalt vele Brahms”. Ezzel a sorral a költemény figyelmét ismét Brahmsra irányítja, aki megérkezik a fizikai realitás talajára — észleli környezetét, otthonosan mozog benne, miközben életének tudattalan és elfojtott rétegei, melyekből javarészt táplálkozott a zenemű, megváltozott vagy épp változatlan formában, de visszakerülnek a tudatalatti és elfojtott dimenziókba.

HALMAI TAMÁS

A madáristen

*És alászállt a madáristen.
Egyik szárnya az ég, a másik Afrika,
s nem hasonlít, csak a mezítlén
babonák angyalaira.*

*Jött, hogy fölmérje birtokát,
az ember szívét:
hány gramm öröm, mennyi brokát,
ima és ínség.*

*Képzelt álom a madáristen röpte,
de a vilákkalitka
azóta mindörökre
kinyitva.*

517

Türelem

*Nyugodtan állj, amíg mellőled
arrébb hullámzik az idő.
A tulipán tudvalevőleg
tulipán nélkül is kinő.*

*A szél csak megmotosz, s továbbáll.
Nem anyag, hogy követelődzön.
Türelmesebb légy önmagadnál,
s nálad türelmesebb idő jön.*

*Az eszmélet nem ismer eszmét.
A tiszta létet ismeri,
ahol a nemlét
is isteni.*

Lázár

*Reggel mindenki Lázár.
Ahogy testébe vissza
a lélegzet alászáll
élővé józanítva.*

*Aztán, a nappal folytán,
tele lesz néppel, nappal,
meggyűl benne a honvágy,
összetorlad az angyal.*

*S este mindenki Lázár.
Kiürül, mint a rézüst,
és holtabb lesz az ágynál,
hogy megálmodja Jézust.*

